

איוחזר:
היוזר של
סדרת הלהיט
'מחוק הציונות'
מזכיר < 58

ידיעות אחרונות

עומרי שלום
מספר לראשונה
על הפרידה
מידן הראל
< 62

25 שנים אחרי פרשת הרב עוזי משולם, חושף '7 ימים' כי בנו הכריזמטי, עמי משולם, עומד בראש קבוצה מסתורית. על פי עדויות, משולם הבן טוען כי אביו המנוח מדבר דרכו ושאמו היא רחל מהתנ"ך, דחק נשים לקבל ממנו "עיסויים רוחניים", הציע לחבר בקהילה להתאבד ועל אחרת אסר ללדת עם אפידורל. עמי משולם מכחיש: "טענות הזויות שנבדקו ונמצאו שקריות", אבל בחוות דעת שהוגשה לבית המשפט נכתב:

'זוהי כח פוגענית והרסנית'

תחקיר

טענות על נשים שמחבקשות לקבל עיסוי כ"טיפול רוחני", עונשים ולחצים פסיכולוגיים, איסור על קבלת אפידורל בלידה, טקס שחיטת כבש וחלוקת הבשר, תעניות דיבור של 40 יום, טענות כי מדובר ב"כח פוגענית והרסנית" - ומנהיג כריזמטי אחד, שמצהיר כי אביו המנוח והנערץ מדבר דרכו, והוא הבן של רחל אמנו.

מה קורה בקהילת המאמינים שהתגבשה סביב עמי משולם, הבן של הרב עוזי משולם?

27 שנה אחרי שפרשת הרב עוזי משולם זיעזעה את המדינה, מגיעות טענות קשות על מה שקורה בקבוצה שהתגבשה סביב בנו, ופועלת באותו הבית שהיה תחת מצור כוחות הביטחון. עמי משולם, בתגובה: "מדובר בטענות הזויות, שנבדקו ונמצאו כשקריות"

זעקות הכאב של היולדת
"נעמי" (שם בדוי) פילחו את
חלל החדר שבו היא שכבה
בבית החולים ליולדות כמי
רכו הארץ. המיילדות שחשו אליה, מיהרו
להציע באמפתיה את הפתרון המקובל:
נעמי, תרצי שנחבר אותך לאפידורל?

נעמי השיבה בשלילה, והאחיות הינהנו
בהסכמה. היא לא הראשונה ולא האחרונה
שמחליטה ללדת ללא אלחוש. אבל הבחיי
רה של נעמי נעשתה מסיבה יוצאת דופן.
אצלה, לדבריה, הסיבה לסירוב לאפידורל
הייתה הרבה יותר אפלה: "כי עמי אמר
שלא, אסור לך אפידורל. אז זאת אפילו לא
הייתה שאלה".

"עמי", הוא עמי משולם, בנו של הרב
עוזי משולם ז"ל, ומי שמזוה כמה שנים עומד
בראש קבוצת מאמינים, שגם נעמי נמנתה
עליהם בעבר. משולם הבן, כך על פי הט'
ענות שחושף '7 ימים', הוא אדם כריזמטי
מאוד, שטוען כי הוא מקבל מסרים מאביו
המנוח, הרב הנערץ שעמד במרכז פרשת
ההתבצרות הדרמטית, שטיילטלה את המ'
דינה בשנות ה-90. ה"מסרים" שמתקבלים
מהרב הופכים להוראות הפעלה עבור חסי'
די הבן. ההוראה לנעמי לספוג את הכאב
וללדת ללא אפידורל, היא רק דוגמה אחת,
למערכת סבוכה של כללים, מנהגים ועוני'
שים - חלקם מעוררי שאלות קשות - שה'
תפתחה בקבוצה הזאת.

חלפו כמה חודשים מאז לידת בתה של
נעמי. כמה מחברי הקהילה מתארגנים
לצאת לעוד מסע במדבר, או כפי שעמי
משולם מגדיר זאת, "תיקון". נעמי מספ'
רת כי ביקשה שוב ושוב לצאת ל"תיקון"
כזה במדבר. המסעות הללו נחשבו לפסגה
עבור חברים בקבוצה, ורק יחידי סגולה,
כאלה שנבחרו על ידי משולם, זכו לקחת
בהם חלק. "היו נוסעים בעיקר הגברים וגם
כמה נשים, שקיבלו את הכינוי 'אנשי המ'
דבר' - מורמים מעם. בעלי זכויות יתרות.
הרבה זמן התחננתי שירשו לי להצטרף. ואז
סוף סוף הם הסכימו".

זה היה ב'2014. הקבוצה הגיעה לאזור
מבודד ליד ים המלח, ועימם נעמי ובתה
התינוקות. נעמי הייתה אחוזת ציפייה לק'
ראת החוויה הרוחנית שכולם מדברים עליה
כל כך הרבה בקהילה. גם ירין (שם בדוי),
בעלה באותה עת, הגיע עימה. "הגענו חצי
שעה לפני כניסת השבת. פתאום ירין ניגש
אליי ואומר לי, 'את לא יכולה להישאר פה'.
עניתי לו שאני לא הולכת לשום מקום. אני
כבר כאן. החזרה הביתה תימשך הרבה אחרי
כניסת השבת. הוא ידע כמה זמן חיכיתי
לנסיעה הזאת. ואז הוא אמר לי, 'אם את
רוצה להישאר, את צריכה להיות עם הקט'
נה לבד, באוהל נפרד, שם', והצביע למעלה
על ההר, רחוק מהמחנה.

"יש עלייה מאוד מאוד גבוהה שמובילה
לצלע הר למעלה. שם ישבתי שבת שלמה
עם הקטנה. אסור היה לי לרדת, ולאף אחד
היה אסור לעלות לשם. כמו המצורעים. כל
החבר'ה למטה בוואדי, בשטח אדמה מסו'
דר, עם אורות, גנרטורים, אוהלים מושק'
עים. אבל לי בנו אוהל למעלה, על הסלע,
איפה שכל רגע אפשר ליפול לתהום. פחד
הפחדים".

יממה שלמה בילתה נעמי לבדה על צלע
ההר, בחושך, על פי תהום, במקום הכי גמוך
בעולם, עם בתה התינוקות. מכניסת השבת
ועד צאתה נמשך ה"עונש". התינוקות כבר
זוחלת, ונעמי פחדה עליה, על שתיהן.
בוואדי שנפרס מתחתיה יכלה להבחין
במאהל, שטוף אור, לשמוע שירה ודיבורים,
אבל לבוא בקרבם לא הורשתה.

“הוא היה המורה והטאבו
הממילא האחרונה”, הרב
עוזי משולם ז”ל בעת המצור
על המתחם ביהוד

“הייתי לבד לגמרי ופחדתי על החיים שלי”, משחזרת נעמי. “פחדתי להשאיר לשנייה לבד תינוקות וזחלת, שעלולה להיעלם לי. כשיריץ הביא לי אוכל והשאיר אותו מחוץ לאוהל, בכיתי לו שאני מתה ללכת לעשות פיפי. הוא הסכים לשים עין על התינוקות. זאת הייתה הפעם היחידה בכל השבת שהעזתי ללכת לשירותים.”

הסבירו לך למה עושים לך את זה?
“לי לא, אבל לאחרי סיפור שזה עונש. למען יראו וייראו. אני כל הזמן הייתי מתווכחת, רבה, מפקפקת, מערערת. שם, במדבר, נוצר המצב התורעתי אצל כולם שאני לא בסדר ואני נענשת. זה היה כדי לברל אותי משאר הקבוצה.”
ויש לך מושג למה האיסור על אפידורל?
“אולי כי מבחינת עמי אני חייבת להיות בשליטה. וזה רק רוע, לא משהו אחר.”

היום, כשנה לאחר שנמלטה מהקבוצה בעור שיניה, היא מוכנה לשבור את קשר השתיקה סביב עמי משור. לם. יחד עימה, מדברים לראשונה גם ערן (שם בדוי), שהיה גם הוא חלק מהקהילה הזאת מימיה הראשונים, והצליח לחלץ את עצמו לפני כחמש שנים תוך התגברות על קשיים רבים; ואלדר (שם בדוי), שהיה חסיד של הרב משולם ועזב את הקבוצה יחד עם בני משפחתו, אחרי שראה דברים שהטרידו את מנוחתו. שלוש שנים מספרים על לא מעט פצעים שנו תרו פתוחים מהתקופה הזאת. מהטענות הקשות שלהם עולה כי משולם הבן הפך למנהיג נערץ, שמעורב בהחלטות הרות גורל עבור חברים בקהילה, מעניק לנשים בקבוצה “עיסויים” שמוצגים כטיפול רוחני, מנהל מעין “משפטי שדה” של חברים בקהילה, ועורך טקסים כמו שחיטת כבש כקורבן וחלוקת הבשר, או תענית דיבור של 40 יום – כולל של ילדים – שלאחריה, כך הכריז, תגיע הגאולה.

הגאולה לא ממש הגיעה, אבל התלונות למרכז הישראלי לנפגעי כתות דווקא כן. בחוות דעת שהגיש המרכז לאחרונה לבית המשפט, נכתב כי “לא מדובר בקבוצה דתית או רוחנית לגיטימית, אלא בקבוצה בעלת מאפיינים כיתתיים מובהקים ופוגעניים, אשר אנשיה מולכים שולל אחרי אדם כריזמטי ונתונים לגחמות ליבו.”
על משולם הבן נכתב כי “עמי משולם מפעיל טכניקות פסיכולוגיות כלפי מאמיניו אטאט במשך השנים, ונוטע בהם תקוות שווא ופחדים בלתי רציונליים, כשזה משרת את רצונו לשלוט בחייהם, תוך שהוא פוגע בהם פגיעה קשה מאוד... “בנסיבות אלו”, נכתב שם, “לראובן הלב, מסקנתנו המקצועית היא ברורה – הקבוצה של מר עמי משולם הינה כת וראוי לכנון תה ככזו, ולהניא אנשים מלהצטרף אליה, בהיותה כת פוגענית והרסנית.”

משולם עצמו טוען השבוע בתגובה כי הטענות המועלות בכתבה הזו, “הזויות, וני ברקו ונמצאו כשקריות” (התגובה המלאה – במסגרת). לגבי חוות הדעת של המרכז הישראלי לנפגעי כתות, אומר משולם כי היא “שקרית” ו“נמסרה על ידי גורם מוטא שאינו בעל תפקיד רשמי כלל, והיא נסמית על ארני כוב.”

× × ×

עמי משולם היה רק בן 14 כשהחלו

“נעמי” הגיעה עם הקבוצה ל“תיקון” במדבר, אבל לדבריה, נשלחה שם עם התינוקות שלה ל“עונש”: אוהל בודד על פי תהום. “אסור היה לי לרדת, ולאף אחד היה אסור לעלות לשם. כמו המצורעים. הייתי לבד לגמרי ופחדתי על החיים שלי, חששתי להשאיר לשנייה לבד תינוקות וזחלת, שעלולה להיעלם לי. רק כשהביאו לי אוכל, ביקשתי שישימו עין רגע על התינוקות. זו הייתה הפעם היחידה בכל השבת שהעזתי ללכת לשירותים”

רות רבות של שוטרים כל יום בתצפיות, בהאזנות סתר, באיסוף מודיעין ובהכנות לקראת הסתערות על המתחם, שבוצר בינתיים בשקי חול ובאבנים, ויושביו התחמושו בנשק. קצינים וח”כים יצאו ונכנסו אל הבית במאמץ לפשר. ערוץ 2, שהיה אז בראשית ימיו, שידר את הריאליטי הזה סביב השעון. דרמה גדולה.

בסופו של דבר פותח עוזי משולם לצאת לפגישה עם מפכ”ל המשטרה הטרי אסף חפץ במלון, שם הוא נעצר מיד. במקביל, כוחות משטרה וימ”מ הסתערו על הבית. בחילופי האש נהרג שלומי אסולין, חייל בן 19, שהיה עם בני משפחתו במתחם. הנער עמי משולם היה לצידו, כשחברו נהרג. “את החרחורים שלו לא ניתן לתאר”, שי חזר בעבר משולם הבן את הדרמה שנחקקה בו. “חרחורים אחרונים. הגוף שלנו היה ספוג בדם של שלומי. אני זוכר את זה. כל הזמן הזה אבא שלו, משה, היה על הגג ולא ידע מה קרה. משכנו את הזמן בסיפורים עד אותו יום בצהריים, אז הגיעו אנשים להודיע לו ששלומי מת.”

יממה לאחר מכן יצאו מהבית 27 חסידיים מוזקנים ועייפים, ללא נשק ועם ספרי תורה ביד, והסגירו את עצמם. משולם נשלח לשש וחצי שנות מאסר, אך שוחרר במצב בריאותי רעוע אחרי חמש שנים. “הוא היה מאוד גדול בעיניי האנשים שלו”, אומרת נעמי. “הוא היה המורה והטאבו והממילא האחרונה וכל מה שתראי. יכול להיות שהרב עוזי היה קיצוני פה ושם, אבל

לא היה לו שיגעון גדלות. באמת שלא.” השנים חלפו. כשבגר, הבן עמי המשיך לעסוק בסוגיית ילדי תימן, והחל לטעון כי הוא עצמו נרדף על ידי רשויות המדינה. בינתיים הוא נישא והפך לאב. ב-2005 טס לקנדה, וניסה לבקש שם מעמד של פליט, בתואנה לרדיפה פוליטית מצד שלטונות ישראל. לאוהדיו כתב באתר שהקים: “במי צבי הנוכחי נותר לי רק לזעוק ממעמקי ליבי הנשבר, ולבקש בשם הצדק והאמת את עזרתכם – לדרוש עימנו הקמת ועדת חקירה ממלכתית בדלתיים פתוחות לעיני כל העם בישראל, לחקר הפשע של הרדיפה ושפיכת דמו של אבי המרותק למיטתו על ידי גורמי ממסד מושחתים, השולטים בכל המשרדים הממשלתיים והביטחוניים במדינת ישראל בצורה השפלה ביותר על ידי עלילות שקר, רצח אופי באמצעי התקשורת וניסיונות חיסול מזויעים.”

משולם הבן יצא ונכנס לסירוגין מהארץ. בינתיים, מצבו הבריאותי של אביו הלך והידרדר, עד לפטירתו ביולי 2013. ערן: “עמי חזר לארץ יומיים לפני. הוא טען שבשנייה שהוא חוזר לארץ יחסלו את אבא שלו. כשאספנו אותו משדה התעופה, הוא נכנס אלינו לאוטו ואמר, ‘באתי ללוויה’. אמרנו לו: ‘די, כל היום מוות, כל היום רודפים’. אחרי שהרב נפטר, עמי הלך לשבת שבעה בבית של חבר שלו. היו שתי שבעות: אחת ביהוד, שבה ישבו כל המשפחה של הרב; ועוד שבעה, בבית של החבר שלנו בראשון-לציון. בשלב מסוים הגיעו עו אנשים, דיברו על ליבו, ובסוף הייתה פשרה: שאנחנו הולכים להתפלל תפילת מנחה בחרר של הרבני במתחם המבודד. שם, למעשה, מאותו יום החל המסע.”

הקרע בתוך המשפחה, כך אומרים מי שהיו שם באותם ימים, היה ונותר עמוק. מהצד האחד, עמי משולם; מהצד השני, שאר בני המשפחה. הקרע הגיע גם למי תחם המפורסם ברחוב ביאליק ביהוד, כשבית המשפחה נחצה לשניים באמצעות קיר גבס. בצד אחד – אם המשפחה, אלישבע, ושלושה מבניה. בצד השני – עמי ובני משפחתו, אליהם הצטרפו תומכיו. שם גם יהיה מוקד הפעילות של הקהילה שתתגבש סביבו. בינתיים, ראשוני הקבוצה החלו להיפגש בדירת חדרו של עמי בראשון-לציון. “ההורים שלי היו תלמידים של

צילום: אורן אגמון

1994

"כל הזמן עמי היה אומר: 'רוצים לפגוע בנו', המתחם ביהוד בעת המאבק ב-1994 והשבוע

2021

צילומים: שאול גול, מאיר פרוטש

לבנות, ולהגיד כל יום תהילים, שיר השי רים, התיקון הכללי ועוד. גם ילדים מגיל 12. תחשבי שהייתה לי ילדה שרק התחיי לה לדבר, ואני לא יכולתי לדבר איתה 40 יום. אבל הייתי חייבת, כי כל הזמן שיחקו בנו: את לא ראויה להיות בגאולה, אם את לא מסוגלת לעמוד בזה. עמי אמר: 'מי שלא יהיה ב-40 יום ימות, ואחר כך, אם הוא צריך, יקום לתחייה. מי שכן – יעבור ישירות לגן ערן בלי מוות'. אז את רוצה להוכיח את היכולת שלך, את נלחמת להראות שאת ראויה. ואם מישהי בטעות דיברה, היא קיבלה סוג של עונש."

איזה עונש?
 "היא הייתה צריכה לגלות מהבית שבו הייתה לבית אחר. בשלב מסוים, היינו צריכים להגיע למדבר. כולם באוהל, כולל נשים בהיריון בשיא החורף, מלבד עמי ובני משפחתו, שהיו בקרוון. כשבאנו, היינו צריכים ללכת מרחק גדול עד למקום הלינה, עם תינוקות, עגלות וציוד, ועמי קרא לזה 'דרך שלושת ימים', כמו בתורה".
 ערן: "המדבר היה נקודת שיא. נאמר לנו שבזמן הזה נצטרך לנהוג כמו אבותינו, להיות בתענית דיבור 30 יום. ואז, רק מי שיתנהג טוב ויתקדש, יגיע למדבר. בזמן הזה נשמע את השופר של אליהו הנביא, ונראה אותו יורד מההר יחד עם הרב עוזי, 'עכשו זה נאמר לי', עמי אמר. נכנסנו למהלך של ה-40 יום. זה אומר שמתנת קים מהעולם. אין פלאפונים. קנו בגדים עתיקים: גברים הלכו עם גלביות, נשים עם כיסוי ראש של התימניות של פעם. דומה לחיג'אב. קיבלנו הוראה לרשום את כל המחשבות שלנו במחברת. כל דבר קטן נרשם. בסוף ה-40 יום, עמי לקח לעצמו את כל המחברות והחזיר אחרי חודש. כדי להשתמש במידע, להיכנס לראש שלנו."

איפה עמי היה בימים האלו?
 "שכרו לו קרוון, והוא היה שם לבר. אסור היה לגעת בקרוון, והאנשים שהביאו אותו, היו צריכים לטבול קודם. הוא קרא לקרוון 'אוהלו של אברהם אבינו'. הוא הסביר ש'נאמר' כי אם הוא יהיה סגור 40 יום ואנחנו נישאר בתענית, הוא יעשה את התיקון להביא גאולה. הוא מגיע מעולם העקודים, לכן יש לו את הכוחות לעמוד בדבר הזה. ואם מישהו מאיתנו פורץ את התענית, אפילו רק במחשבות, הוא יכול לגרום לזה שעמי ימות בקרוון."

והחזקת מעמד?
 "באמצע פרשתי. לא יכולתי להכיל. בשנייה שעזבתי, חשכתי שהרגתי את הבן אדם (עמי). אבל בסוף היום ה-40 קרה משבר בקבוצה."

הראשונה – כדי שאוכל לחזור. לא הסכימתי, אז הם קראו לי לבוא דחוף. אמרתי להם, 'עזבו אותי, נמאס לי מכל הליניציים שאתם עושים לי, לא מעניין אותי'. אבל בסוף הם שיכנעו אותי להגיע."

ומה היה שם?
 "אני באה ומושיבים אותי. עמי ועוד כמה, הם בסקייפ, כי הם בחו"ל. שאר חברי הקבוצה יושבים מסביבי, ביניהם גם הבנות שלי, שצופות בהכל, וכך לומדות על הערך של אמן. והם מטיחים בי כל מיני דברים. שאני אישה רעה, דברים על הזוגיות שלי ושל ירין. רק מהדבר הזה היו לי כמה חודשים בכי נוראי. ממש פוסט-טראומה."

ערן ונעמי מספרים שאחד מהדברים המרכזיים בחיי הקהילה, היו הנסיעות למ?

לדברי "נעמי", הופעלו עליה לחצים כדי להגיע לעיסויים על ידי עמי משולם, עד שבסוף ניאותה, כי נאמר לה שמדובר בעניין רוחני. "ואני באה, ונמצאת שם עוד מישהי. אני צריכה להוריד את החולצה והחזייה ואני עם מגבת. הוא אמר שאוריד גם את המטפחת, שלנשים דתיות זה כמו להתערטל. ואז הוא עשה לי טיפול. בגב, נגע בראש שלי בלי המטפחת. ולמי אגיד שזה עשה לי רע? לבעלי, ששלח אותי לשם? הרי את נתת את ההסכמה המעוותת שלך. את חלק מתהליך מעוות, ואת לא מוגנת על ידי אף אחד"

דבר. ערן: "בהגדרה של עמי היינו נוסעים ל'תיקון'. נוסעים בג'יפ בשטח, והאנשים מאחור אומרים תהילים. זה כאילו התיקון. למה הגענו בעצם לים המלח? כי שם זה סדרים. בסדרים היו שם הרבה נשמות שעשו בלג, אנחנו צריכים לתקן אותן, כי אם לא, לא יבוא משיח."

לפני כשש שנים, המדבר היה הזירה שבה התחולל אחד מאירועי השיא של הקהילה. נעמי: "יום אחד, עמי מדבר על חלום מאוד גדול: הרב עוזי אמר שיש סיכוי שאנחנו יכולים להביא את הגאולה ב-40 יום של תפילה והפרדה."

מה זאת 'הפרדה'?
 "להפריד את עצמנו מהעולם ברמה טוטאלית. בקיצור, 40 יום של שתיקה, תענית דיבור, וצריך להתלכש בגלבויות

והכהן קיבלו חלקים שעל האחרים נאסרו". מנהג נוסף שלטענת נעמי וערן התפתח בבית, הוא מה שחלק מחברי הקבוצה כינו "שפכטל". ערן: "כל מי שהיו לו שאלות (השגות על מה שקורה בקהילה – מ"ש), היו מעמידים אותו למשפט שדה. זה לא היה נקרא 'משפט שדה', בשפה שלנו קראו לזה 'שפכטל'. 'עושים שפכטל' לאדם. זה מאהבה, נועד לתקן."

ומה קורה שם?
 "מעמידים את האדם באמצע, מביאים נשים, ילדים קטנים, תינוקות בני יומם. עמי היה אומר שמדברים פה על הכל. אפילו אם יש לי פיסורה בתחת, ככה הוא היה אומר, 'אני רוצה שכולם יידעו מזה. לכן אם האדם קטן אמונה, נפתח את זה ליד כולם'."

למשל?

הכל נעשה בשושו, בחדרי חדרים. יום אחד הוחלט לעשות שיפוץ בבית ולהסב את אחד החדרים לחדר טיפולים."

אתה רואית את זה בעיניים שלך?
 "ידעתי שהוא עושה את זה, כי חייתי בבית של הבחור שאצלו נעשו כל הדיונים, כל הישיבות. אז תמיד היה לי באוזן את המידע."

× × ×
 ערן מספר כי עם הזמן, התפתחה בקבור צה היררכיה ברורה: הסגן היה ירין, בעלה של נעמי, ולצידו עוד חברה בקבוצה. "הם המנהלים. הם יושבים בלילה ב'חמ"ל, ובבוקר ירין יוצא עם הרברים שנאמרו לקהל". לדבריו, היה שם גם מי שאחראי לתקציב, איש לוגיסטיקה ("הסגן" של הבית, אחראי להביא ילדים מבית הספר, אחראי לעשות קניות) ועוד.

בקבוצה נדונו כל מיני רעיונות. "בתקופה מסוימת דיברנו על לבנות קיבוץ", אומרת נעמי. "לא קיבוץ פיזי, אלא קיבוץ רעיוני. כל אחד מביא את הכספים והנכס שיש לו ואז דואגים לקבוצה". גם נעמי וגם ערן טוענים שהם העבירו כספים פרטיים שלהם לשימושה של הקהילה. באותה עת, זה היה נראה טבעי: אחרי הכל, ההזדהות עם העומד בראש הייתה כה עמוקה, עד כי לפחות שלוש משפחות שינו את שם המשפחה ל"משולם".

במקביל נוצרו בקהילה שסביב עמי משולם מנהגים נוספים. אחד מהם היה מעין שחיטת כבש טקסית בחג השני של סוכות. "הייתה לנו סוכה ענקית ביהוד, והגיעו אליה הרבה אנשים", נזכרת נעמי. כולם עברו על משימות שקיבלו מעמי, דרך החלום. 'נאמר'. לקחו אחד מהילדים, רק בן 13, לשחוט כבש. ואז הם פירקו את כל החלקים, ביתרו וכתבו מאיזה איבר כל חלק. כולם ישבו לסעודת ערב החג, עמי ומשפחתו מקדימה. ואז אני ועוד מישהו הבאנו את החלקים. 'עכשו לוקחים את הכבד'. ואנחנו עוברים בין כל האנשים, מזלזלים, כל אחד מקבל גרגיר, והתחושה היא שאנחנו אוכלים קורבן."

זה היה מבושל?
 "הכל היה על האש, אבל את אוכלת דברים שבחיים לא היית רוצה לאכול. את אוכלת כי צריך. כי זה סוג של טקס. אין דבר כזה להגיד 'לא'. אפילו שזה מגעיל. אנשים מסוימים קיבלו חלקים מסוימים. בתורה יש חלקים מסוימים שהכהן מקבל. יש לזה ערך מיוחד. המשפחה של עמי

”חטאי’ היחיד הוא מאבקי העקבי לחשיפת העוול שנעשה לאבי”, עמי משולם

למה?
”כי לא הגיעה הגאולה. זו הייתה גם נקודת השבירה שלי. נתנו לנו להבין שבי סוף ה־40 יום יבוא המשיח, וזה יקרה בזכות עמי שהוא בקרוון ומוסר את נפשו, וזו הגאולה. והיא לא הגיעה.”
אתה יודע מה היו התגובות של השאר?
”ממה שאני יודע, כשלא בא המשיח בסוף ה־40 יום, אמרו לאנשים: ‘יש לך עכשיו משימה, אתה מוכן לעשות אותה? אסור לך לחשוב’. מה הייתה המשימה? מי שהיה שם סיפר לי: הם היו צריכים לעבור את הגבול לעזה. אנשים נפרדו מהמשפחות שלהם, אמרו כבר ‘שמע ישראל’, דברים שאנשים עושים לפני שהם מתים. וזהו, לא שלחו אותם. לפי מה שהבנתי, ניסו לבדוק עד איזה קצה אפשר להביא את הקהל.”

ערן החליט לעזוב, אבל לדבריו ולדברי נעמי, זה ממש לא כל כך פשוט לעזוב את הקבוצה. ”עמי היה אומר, ‘מכאן יוצאים בדלת חדר צדדית. מי שיוצא – לא יכול לחזור’, מספרת נעמי. גם להסתייע בגורמים מבחוץ היה קשה: לטענתה, עמי הזהיר את כולם שוב ושוב לא לפנות למשטרה או לרווחה. ”כל הזמן הוא היה אומר: ‘רוצים לפגוע בנו, רוצים להגיד שאנחנו כת’. ואם בטעות יבינו שזה משהו דומה לזה (כלומר, דומה לכת), אז ייקחו לכם את הילדים. זה היה האיום הראשי שהשתמשו בו, על היקר לי מכל, הבנות שלי. נניח, רצייתי לעשות ריי שיון נהיגה, אז עמי אמר לי, ‘תדעי לך שאם את עושה רישיון השב”כ יגרום לך לעשות תאונה, וייקחו לך את הילדים.”
מלבד החשש, קיים, לדברי נעמי וערן, לחץ קבוצתי מסיבי. הם מספרים אפילו על הפגנות מול בתיהם של מי שביקשו להינתק מהם. ”תמיד הייתה המנטרה: אנחנו משפחה”, אומר ערן. ”החזירו את זה לאנשים לנשמה, כי ניתקו אותם מהמשפחות שלהם. מה אתה צריך את האחים שלך? הם חיים בחטא, הם פגעו ברבזוי. כל מיני דברים כאלה. ומה לעשות, הלחץ החברתי משפיע.”
נעמי חשה את הלחץ הזה היטב. בימי מבצע צוק איתן, למשל, כשישראל ספגה מטחי טילים, רצתה לבקר את הוריה. ”הם הודיעו לי שאסור לי לנסוע. עמי אמר שכל פעם שאני רוצה לעזוב את הבית ביהוד – יש התקפת טילים.”

יום אחד, הכריז משולם על אירוע מיוחד: 40 יום של תענית דיבור, כולל הילדים מגיל 12, ולאחריה תגיע הגאולה. ערן: ”בזמן הזה נשמע את השופר של אליהו הנביא, ונראה אותו יורד מההר יחד עם הרב עוזי. הגברים הלכו עם גלביות, נשים עם כיסוי ראש של התימניות של פעם. ועמי היה סגור בקרוואן שהוא קרא לו ‘אוהלו של אברהם אבינו’. הוא הסביר שכך תבוא הגאולה”

והיא האמנת לזה?
”יום אחד ברחתי משם לשלושה ימים, והיו נפילות באזור מגוריי. והוא מספר לכולם: הנה, היו טילים בדיוק כשהיא נסעה. את מאמינה ולא מאמינה. אז אני מתווכחת איתו: אני הבן אדם הכי פשוט בעולם, מה לי ולשמייים? ולמה שטילים ייפלו בגללי, מה זה השטיות האלה? אני הקו של הלוגיקה, והוא הקו של הדמיון.”
אלדרד עזב גם הוא את הקבוצה לפני כמה שנים. בניגוד לנטען בחוות הדעת, לדעתו לא מדובר בכת. ”עשינו דברים יפים יחד, וכמו בכל חברה, היו דברים מסוימים שיכולים לא למצוא חן בעיני מישהו. היינו חברים, היום אנחנו לא”, הוא אומר.
לא בכל החברה מפגינים מחוץ לבית של מי שמבקש להתנתק.
”זה באמת היה חמור מאוד. נכון, היה מישהו שעשה דבר מאוד קיצוני, הכפיש,

לאחרונה בלבוש מוור ושונה, ושצוות בית הספר מודאג מאוד בעיקר בשל כך שהבנות נדרשות לבצע שתיקות (ככל הנראה מדובר בתקופת ה־40 יום שהוזכרה קודם – מ”ש). כמוכן שהדרכנו את הפונה לבצע פנייה לאגף הרווחה בעיר.
”הפגיעה שקורית בתוך קבוצות כיי תתיות הרבה פעמים אינה פלילית, ולכן נוצר קושי לטפל בתופעה. בסיטואציה שבה אדם בגיר מצטרף מרצונו לקבוצה שבה המנהיג פוגע בו נפשית או מנצל אותו כלכלית, לא נעשית כל עבירה פלילית. הרף הפלילי בכתות מגיע רק כאשר מתבצעות עבירות מין או פגיעה בקטינים. לכן, כל עוד מדינת ישראל לא תחוקק חוק בנושא של כתות, חשוב שהציבור יכיר את הפוגענות שעלולה לקרות בתוך קבוצה ולהבדיל בין קבוצות רוחניות המתנהלות באופן לגיטימי לבין כאלו שהן פוגעניות, וכך יוכל להיזהר מליפול בשבי של אחת כזו.”
משולם, כאמור, טוען שחוות הדעת של המרכז לנפגעי כתות היא “שקרית”, וכי “רשויות המדינה, שנדרשו לסוגיה, לא מצאו שיש אמת בדברים.”
לדברי נעמי, מה שבסופו של דבר האיץ את תהליך העזיבה היה הקורונה. היא נדרבה בנגיף, חשה לטענתה שבקבוצה מפנים לה עורף, ”זוהי הקשה ששבר את גב הגמל”, היא מספרת. פרקליטיה של נעמי, עו”ד אסף שרעף ועו”ד רחל למברג, אמרו השבוע כי “מדובר בפרשה חמורה מאוד הכוללת טענות לכפייה, להתעללות, ולחסיי כת. בכוננת משרדנו להגיש תביעות אזרחיות משמעותיות נגד המעורבים בפ”רשה.”
אצל ערן ההתפכחות הגיעה, כאמור, כשהבין שהגאולה המובטחת לא הגיעה. ”וכשהתנתקתי מהם, פתאום הרגשתי שאני לבר בעולם, שאין לי אף אחד. אז בשביל מה שווה לי לחיות? הייתי ממש רגע לפני להתאבד, ברמה כזאת”, הוא אומר. ”כל הזמן הם אמרו לי שם: בלע” דינו אתה כלום בחוץ, אנשים לא יתייחסו אליך, אנחנו בכלל עושים לך טובה שאתה חלק מאיתנו, אם לא היינו מרחמים עליך לא היית איתנו, כי אתה חרא של בן אדם. בחוץ אף אחד לא ידאג לך. אתה כלב.”

ומה גילית בשעזבת?
”שזה שקר. אני מיום ליום ראיתי שאני, ערן, אני לא השתנית, ושנאשם בחוץ רואים אותי, מכירים אותי – ואוהבים אותי. את מבינה?”
Mor-sh@ynet.co.il

עמי משולם: ”טענות שקריות והזויות”

מעמי משולם נמסר בתגובה: ”הטענות הינן שקריות והזויות. אני אדם פרטי ואין לי שום קבוצה. אני ורעייתי עובדים ומי תפרנסים מיגיע כפינו. חטאי’ היחיד הוא מאבקי העקבי לחשיפת העוול שנעשה לאבי, הרב עוזי משולם הי”ד על ידי אויבים מבית ומחוץ. טענות שקריות אלה, הועלו לפתע, באופן מגמת, במסגרת סכסוך גירושיים מכוער, של חבר יקר השותף למאבקי, על ידי גרושתו ומשפחתה, ממניעים אינטרסנטיים ובניסיון להשיג יתרון בהליך הגירושיים, תוך מיחזור הכפשות שפורסמו בעבר כלפי אבי הי”ד. מאכזב ומצער לראות שגם העיתון שלכם נותן להן ביטוי, וכך משרת את

צילום: מתוך יוטיוב